

ความผิดฐานลักทรัพย์: ศึกษากรณีการลักทรัพย์โดยมีสิ่งกีดกัน

ตามมาตรา 335(3)

อาทิตย์ ชะอู่ม¹
อัจฉรียา ชูตินันท์²

บทคัดย่อ

บทความฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการใช้กฎหมาย การตีความกฎหมาย และรูปแบบของการกระทำความผิด ในความผิดฐานลักทรัพย์โดยมีสิ่งกีดกันตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (3) ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันเพื่อให้ทราบถึงเจตนารมณ์ของกฎหมายที่มุ่งจะคุ้มครอง และใช้บังคับแก่กรณี ซึ่งความไม่ชัดเจนของขอบเขตการใช้กฎหมาย การตีความและรูปแบบ ในการกระทำความผิด ส่งผลกระทบต่อความยุติธรรมที่เจ้าของทรัพย์สินและผู้กระทำความผิดจะได้รับจาก กฎหมายและกระบวนการยุติธรรม โดยจะทำการศึกษาเปรียบเทียบถึงรูปแบบของการกระทำความผิดใน การลักทรัพย์โดยมีสิ่งกีดกัน ของไทยและกฎหมายต่างประเทศ

นับตั้งแต่มีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8993/2550 ซึ่งศาลฎีกาพิพากษาให้เป็นความผิดฐานลักทรัพย์ โดยผ่านสิ่งกีดกันสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์สิน ตามมาตรา 335 (3) โดยนำพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 มาให้ความหมายคำว่า “กีดกัน” ให้หมายความว่า “ขัดขวางไว้” แล้วนั้น การพิจารณาถึงการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์โดยมีสิ่งกีดกันนี้ก็ควรมีการพิจารณาพิพากษาที่เปลี่ยนแปลง ตามไปด้วย เช่น กรณีการลักทรัพย์ที่ถือกุญแจ การลักรถยนต์ หรือการลักทรัพย์ที่ใช้มาตรการอื่นๆ ในการ คุ้มครองทรัพย์สิน

บทความฉบับนี้ผู้เขียนได้เสนอแนะให้มีการแก้ไขบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาของไทย ในประมวลกฎหมายอาญาภาคความผิด ลักษณะ 12 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน มาตรา 335 (3) ให้ตัวบทกฎหมายมีความชัดเจนแน่นอน และครอบคลุมมากขึ้น โดยได้นำหลักกฎหมายต่างประเทศ อันได้แก่ อังกฤษ เยอรมนีและฝรั่งเศส ในส่วนความผิดเกี่ยวกับการลักทรัพย์โดยมีสิ่งกีดกัน มาเป็นแนวทาง ในการปรับแก้ไขกฎหมายไทย เพื่อให้กฎหมายไทยสามารถปรับใช้ได้ตรงตามเจตนารมณ์ของการบัญญัติ กฎหมาย และเพื่อให้เกิดความยุติธรรมต่อเจ้าของทรัพย์สินและผู้กระทำความผิด และสอดคล้องเหมาะสมกับ สภาพสังคม และเทคโนโลยี ที่ทันสมัยในปัจจุบัน

¹ นักศึกษาหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

² ที่ปรึกษากฎหมาย

Abstract

This article is studying about law enforcement, interpretation of law and types of committing and offence in section 335 (3) of criminal code. That is the damaging a barricade made for protection of persons or things from the past until now for study about the interpretation of Criminal Law. The problem about unclear interpretation of Law and enforcement could be effect to the Justice. This thesis is study the comparison about the damaging a barricade made for protect of persons or things between in Thailand laws and international laws.

Since The judgment of the supreme court 8993/2550, Supreme Court had judgment about Criminal code section 335 (3) by use Thai dictionary B.E. 2542 to interpretation about “Barricade” means “Obstacle” So, The judgment should be change too such in case locked the key, burglary the car or any burglary cases for protect the property.

As the suggestion, The author has suggestion to resolve the Criminal Code section 335 (3) to clear more, including the UK, Germany, and France about the law of damaging a barricade made for protect persons or things, this is to be useful in the development and improvement to Thailand laws in accordance with the society provides a more complete and up to date.

1. บทนำ

ความผิดฐานลักทรัพย์ถือเป็นความผิดที่มีการกำหนดเอาไว้แก่แก่ที่สุดความผิดหนึ่งในทุกๆ สังคม ด้วยเพราะมีผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคมและทรัพย์สินของบุคคลเป็นอย่างมาก อันเป็นลักษณะของการกระทำที่ไม่ชอบและทั้งเป็นลักษณะการกระทำที่เกิดขึ้นมากที่สุด และก่อให้เกิดปัญหามากที่สุด ในประเทศไทยนั้น ได้มีการบัญญัติเอาไว้เป็นความผิดในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334 ความผิดฐานลักทรัพย์ มาตรา 335 การลักทรัพย์ที่มีเหตุฉกรรจ์ มาตรา 335 ทวิ การลักทรัพย์ที่เป็นวัตถุในทางศาสนา มาตรา 336 ความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ มาตรา 339 ความผิดฐานชิงทรัพย์ และมาตรา 340 ความผิดฐานปล้นทรัพย์ ซึ่งความผิดเหล่านี้เป็นความผิดที่กระทำต่อกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินของผู้อื่นหรือที่มีผู้อื่นเป็นเจ้าของร่วมอยู่ด้วย โดยมีความผิดฐานลักทรัพย์ตามมาตรา 334 เป็นพื้นฐานของความผิด คือ ความผิดนั้นๆ จะ ต้อง มี การ กระ ทำ อัน เป็น การ เข้า ใจ ก่อ ประกอบ ความ ผิด ฐาน ลัก ทรัพย์ ตามมาตรา 334 เสียก่อนและความผิดในฐานนั้นๆ จะมีอัตราโทษที่หนักขึ้นเป็นลำดับตามความร้ายแรงของแต่ละลักษณะของฐานความผิดที่เปลี่ยนแปลงไป

ความผิดฐานลักทรัพย์โดยมีสิ่งกีดกั้นนั้น ได้มีการบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 335 (3) ว่า “ผู้ใดลักทรัพย์โดยทำอันตรายสิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์สินหรือโดยผ่านสิ่งเช่น

ว่านั้นเข้าไปด้วยประการใดๆ” ซึ่งเป็นองค์ประกอบภายนอกประกอบการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ตามมาตรา 334 ที่จะทำให้ผู้ที่กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้น ฉะนั้นผู้ที่กระทำความผิดจึงจำเป็นที่จะต้องรู้ข้อเท็จจริงต่างๆ ที่ระบุเพิ่มเติมไว้นั้นด้วย จึงจะถือว่าผู้กระทำความผิดมีความผิดในอนุมาตราต่างๆ ตามที่ได้มีระบุเอาไว้

ความผิดฐานลักทรัพย์โดยมีสิ่งกีดกัน ตามมาตรา 335 อนุมาตรา (3) นั้น แบ่งเป็น 2 ลักษณะของการกระทำ คือ

1. ลักทรัพย์โดยการ “ทำอันตรายสิ่งกีดกันสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์” หรือ
2. ลักทรัพย์โดย “ผ่านสิ่งกีดกันสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์นั้น ไปด้วยประการใดๆ”

ความหมายของคำว่า “สิ่งกีดกัน” นั้น ศาสตราจารย์จิตติ ติงศภักดิ์ และศาสตราจารย์ ดร.ทวีเกียรติ มินะกนิษฐ ได้อธิบายว่า สิ่งกีดกันนั้นได้แก่ โรงเรือน เช่นที่เก็บสินค้า รั้ว ลูกกรง ประตูหน้าต่างเข้าไป หรือกรณีการลักรถที่อยู่ในคอกเก็บรถจักรยานยนต์เข้าขื่อนี้ แต่ไม่รวมถึงกุญแจที่ใส่รถจักรยานยนต์ หรือ ใช้กุญแจปลอมไขประตูรถยนต์เข้าไปติดเครื่องขับหนีไป ซึ่งกุญแจประตูเป็นส่วนหนึ่งของรถที่ลักไม่เข้า (3) หรือห้องนิรภัยที่คนผ่านเข้าไปได้เป็นสิ่งกีดกันแต่ผู้เหล็กที่คนเข้าไปไม่ได้ไม่ใช่สิ่งกีดกัน

จากคำอธิบายของนักวิชาการทั้ง 2 ท่านนั้น คำว่า “สิ่งกีดกัน” ในความหมายของทั้ง 2 ท่านนั้น “สิ่งกีดกัน” ส่วนแต่มีลักษณะเป็นสถานที่ เป็น โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างขนาดใหญ่ที่คนสามารถผ่านเข้าไปได้ทั้งนั้น

รูปแบบของลักษณะในการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์โดยมีสิ่งกีดกันนั้นมีอยู่ 2 ลักษณะการกระทำ คือ “การทำอันตราย” หรือ “การผ่าน” สิ่งกีดกันสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์นั้นเข้าไป

ศาสตราจารย์จิตติ ติงศภักดิ์ อธิบายว่า ความผิดตามอนุมาตรานี้จะต้องมีการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งเกี่ยวกับสิ่งกีดกันแล้วผ่านเข้าไป ส่วนศาสตราจารย์ ดร.ทวีเกียรติ มินะกนิษฐอธิบายว่า จะต้องเป็นการทำลายสิ่งขวางกั้นนั้นเพื่อเข้าไป คือ จะต้องมีการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งเกี่ยวกับสิ่งกีดกันแล้วผ่านเข้าไป หากประตูห้องเปิดอยู่มิได้มีสภาพเป็นสิ่งกีดกันสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์ จำเลยเดินผ่านเข้าไปลักทรัพย์ก็ไม่มีลักษณะของการทำลายสิ่งขวางกั้นนั้นแล้วเข้าไปแต่เป็นการเข้าไปโดยมิได้มีการทำลายจึงไม่ผิดตามมาตรา 335 (3) นี้ และหากการกระทำเป็นการได้ทรัพย์แล้วจึงพังออกมา ก็ไม่ใช่เป็นการทำลายสิ่งกีดกันเพื่อเข้าไปตามอนุมาตรานี้ เพราะเป็นการทำลายสิ่งขวางกั้นเพื่อออกไป โดยจะเห็นได้ว่านักวิชาการทั้ง 2 ท่านได้อธิบายลักษณะรูปแบบของการกระทำความผิดไว้เหมือนกันคือ ผู้กระทำความผิดจะต้องมีการกระทำที่เป็นการทำลายสิ่งกีดกันนั้นแล้วผ่านเข้าไปเพื่อลักทรัพย์ หรือกระทำการลักทรัพย์เข้าไปโดยผ่านสิ่งกีดกันที่มีลักษณะเป็นสถานที่

แนวคิดและความเป็นมาของความผิดฐานลักทรัพย์โดยมีสิ่งกีดกั้น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (3) นั้น ศาสตราจารย์จิตติ ดิงส์ทีย์ ได้อธิบายว่า มาตรา 335 (3) นี้มาจากประมวลกฎหมาย ลักษณะอาญาเดิมมาตรา 293 (2) ซึ่งบัญญัติถึงการปีนป่าย ตัดช่องเข้าไปภายในบริเวณที่ทำไว้สำหรับป้องกัน ภัยอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์ ซึ่งไม่ใช่มาตรา 293 (5) จัดค่าสิ่งที่ใช้บรรจทรัพย์ ฉะนั้นความผิดตามมาตรา นี้ จึงต้องมีการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งเกี่ยวกับสิ่งกีดกั้นแล้วผ่านเข้าไป

ต่อมาได้มีคำพิพากษาฎีกาที่ 8993/2550 ซึ่งศาลฎีกาพิพากษาให้ การที่จำเลยตัดโซ่คล้องที่ยึด กล้องวิดีโอของกลางกับตู้โชว์เงินขาดออกแล้วลักกล้องวิดีโอของกลางไป เป็นการลักทรัพย์โดยทำอันตราย สิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองทรัพย์ตามมาตรา 335 (3) แล้ว โดยได้มีการนำพยานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 มาใช้ในการให้ความหมายคำว่า “กีดกั้น” ให้หมายความว่า “ขัดขวางไว้” ฉะนั้นการที่ผู้เสียหายใช้ โซ่คล้องยึดกล้องวิดีโอของกลางกับตู้โชว์ จึงเป็นการขัดขวางไม่ให้มีการนำกล้องวิดีโอของกลางไป อันมี ลักษณะเป็นสิ่งที่กีดกั้นสำหรับคุ้มครองกล้องวิดีโอของกลางเหมือนเช่นรั้วหรือลูกกรงหน้าต่าง ประตูบ้าน การที่จำเลยตัดโซ่คล้องที่ยึดกล้องวิดีโอของกลางกับตู้โชว์เงินขาดออกแล้วลักกล้องวิดีโอของกลางไปจึงเป็น การลักทรัพย์โดยทำอันตรายสิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองทรัพย์

ฉะนั้นจึงเห็นได้ว่าคำพิพากษาฎีกาดังกล่าวมีการพิจารณาพิพากษาคดีโดยการตีความความหมาย ของคำว่า “สิ่งกีดกั้น” นั้นให้ขยายออกไป นอกเหนือจากที่มีการตีความมาในคำพิพากษาแต่เดิม หรือตาม คำอธิบายของนักวิชาการกฎหมายต่างๆ ฉะนั้นถ้ามีความเข้าใจในความหมายของ “สิ่งกีดกั้น” แล้ว ก็จะทำ ให้ผู้เสียหายและผู้กระทำความผิด ได้รับความเป็นธรรมจากกระบวนการยุติธรรมในการพิจารณาคดีที่มีการลัก ทรัพย์โดยมีสิ่งกีดกั้นให้ถูกต้องตามเจตนารมณ์และความมุ่งหมายตามตัวบทนั้นมากขึ้น

2. การลักทรัพย์โดยมีสิ่งกีดกั้นตามมาตรา 335 (3)

ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 335 (3) บัญญัติว่า “ผู้ใดลักทรัพย์ (3) โดยทำอันตรายสิ่งกีดกั้นที่ คุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์ หรือโดยผ่านสิ่งเช่นว่านั้นเข้าไปด้วยประการใดๆ” ยกร่างมาจากกฎหมายลักษณะ อาญา ร.ศ. 127 มาตรา 293 อนุมาตรา (2) ในการพิจารณาร่างตามอนุมาตรา 2 นั้น³ ที่ประชุมโดยนายจำรูญ โปสยานนท์ เห็นว่าการลักทรัพย์โดยการใช้กุญแจ ตามร่างอนุมาตรา 3⁴ ก็เป็น overcome obstacle

³ รายงานประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา. ครั้งที่ 379/438/2485 วันศุกร์ที่ 27 พฤศจิกายน 2485.

แบบร่างเป็นภาษาอังกฤษ มาตรา 293 (2) ดังนี้ “by using violence against things in order to break open, destroy, carry away or by overcome any thing which is an obstacle because it is intended to protect persons or things.”

โดยอ้างอิงมาจาก Ref. Sect 293 (2, 5)-fr. 381, 384-Italy 625 (2)-China 321(1)(2)-Egypt 313(4), 317 (2) (4)-Nather. 311 (4)-Spain 694 (1)(2)(3)-Ger. 243 (2)-Letton 546, 548(2)

⁴ รายงานประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา. ครั้งที่ 380/443/2485วันอังคารที่ 1 ธันวาคม 2485.

เช่นเดียวกันกับอนุมาตรา 2 เหมือนกัน ซึ่งนายประมุข สุวรรณสร ก็เห็นด้วยว่าจะรวมอนุมาตรา 2 กับอนุมาตรา 3 เข้าด้วยกันได้ที่ประชุมตกลงให้มีการตัดเรื่องกฎเกณฑ์ออกเพราะเข้าอนุมาตรา 2 แล้ว จากเอกสารต้นร่างกฎหมายและการยกร่างประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (3) จึงเป็นการรวมการกระทำผิดตามกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 มาตรา 293 (2) ลักทรัพย์เขาโดยปีนป่าย หรือตัดช่องเข้าไปลักภายในบริเวณที่เขาทำไว้สำหรับป้องกันภัยอันตรายแก่คนหรือแก่ทรัพย์ก็ดี (4) ลักทรัพย์เขา โดยลอบไขกุญแจด้วยลูกกุญแจที่มันมืออยู่โดยผิดกฎหมาย หรือไขด้วยเครื่องมืออย่างอื่นก็ดี (5) ลักทรัพย์เขา โดยจัดผ้าหรือพาเอาสิ่งที่เขาใช้บรรจุทรัพย์ไปก็ดี โดยอนุมาตราเหล่านี้ล้วนมีลักษณะที่เจ้าของทรัพย์ได้มีการเก็บรักษาทรัพย์ไว้พิเศษกว่าการดูแลทรัพย์ตามธรรมดาเข้าเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ โดยมีสิ่งกีดกันตาม มาตรา 335 (3) ดังนั้นความหมายของคำว่า“สิ่งกีดกัน” ตามเจตนารมณ์ของผู้ร่างกฎหมายนั้นจึงไม่ได้หมายความว่าความเฉพาะการปีนป่ายหรือ ตัดช่องเข้าไปลักในบริเวณสถานที่ที่เขาทำไว้ สำหรับป้องกันภัยอันตรายแก่คนหรือทรัพย์เท่านั้นแต่ยังหมายรวมถึงการเก็บรักษาทรัพย์ในสิ่งปิดล็อกด้วยกุญแจด้วย และยังหมายถึงการจัดผ้าหรือพาเอาสิ่งที่ใช้บรรจุทรัพย์ เป็นสิ่งกีดกันตามความหมายนี้ด้วย

การลักทรัพย์โดยมีสิ่งกีดกันตามกฎหมายต่างประเทศนั้น 1. ประเทศอังกฤษ บัญญัติไว้ว่า “การลักทรัพย์ (1) บุคคลผู้กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ข้อ b. มีการเข้าไปในอาคารหรือบริเวณของอาคารอันเป็นการบุกรุก และผู้กระทำความผิดฐานลักทรัพย์หรือพยายามลักทรัพย์ในอาคารหรือบริเวณอาคารนั้น ได้มีการพยายามทำร้ายผู้อื่นหรือทำอันตรายร้ายแรงต่อบุคคลผู้อยู่ในอาคารนั้น” อันเป็นการลักทรัพย์โดยที่ผู้กระทำความผิดมีการเข้าไปลักทรัพย์ในสถานที่ที่เป็นอาคารหรือส่วนหนึ่งของอาคาร อันมีลักษณะเป็นสถานที่ขนาดใหญ่ที่คนเข้าไปได้ และรวมไปถึงการทำอันตรายต่ออาคารหรือสิ่งอื่นใดให้ได้รับความเสียหาย ซึ่งอาจเป็นสิ่งที่ใช้คุ้มครองทรัพย์นั้นด้วยหรือไม่ก็ได้ 2. การลักทรัพย์โดยมีสิ่งกีดกันตามกฎหมายเยอรมัน มาตรา 243 (1) Nr.2 บัญญัติว่า “ผู้ใดลักทรัพย์ที่มีการป้องกันเป็นพิเศษ โดยเก็บรักษาในภาชนะปิดสนิท หรืออุปกรณ์ป้องกันอื่นๆ” ซึ่งจะเป็นกรณีที่ผู้กระทำความผิดเอาทรัพย์ของบุคคลอื่นไปโดยจะต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการเอาทรัพย์ไปจากสิ่งที่เก็บรักษาทรัพย์ไว้เป็นพิเศษ โดยผู้กระทำความผิดจะต้องใช้พลังที่สูงกว่ากรณีของการลักทรัพย์ธรรมดาในการที่จะทำร้ายการครอบครองทรัพย์ที่มีอยู่เดิม 3.การลักทรัพย์โดยมีสิ่งกีดกันตามกฎหมายอาญาฝรั่งเศส นั้นบัญญัติว่า “มาตรา 311-4 ความผิดฐานลักทรัพย์นี้ต้องระวางโทษจำคุก 5 ปี และปรับ 75,000 € อนุ 6 มีการกระทำในเคหสถาน หรือ สถานที่ที่ใช้หรือมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นคลังเก็บสินค้า หรือเก็บของมีค่าหรือเก็บวัสดุอุปกรณ์” การบัญญัติถึงลักษณะความผิดที่มีการกระทำในสถานที่ที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัย หรือ

ร่างมาตรา 293 อนุมาตรา 3 ที่เป็นภาษาอังกฤษดังนี้ “by using unlawful means such as resorting to key to the use of which one is not entitled or to any passage not intended for human entrance or clandestinely unfastened by any accomplice to the offence.”

Ref. Sect. 293 (3,4)-Fr. 381, 384-It. 625 (2)-Nether. 311(4)-Spain 694 (4)-Ger 243 (3)-Soviet 162 (c) says “Technical means”

ภายในสถานที่หรือสถานที่ที่มีเจตนาไว้สำหรับเก็บสินค้าหรือป้องกันความปลอดภัยของเงิน สิ่งของมีค่า หรือวัสดุอุปกรณ์ต่างๆที่มีความสำคัญ

3. ปัญหาจากการตีความการลักทรัพย์โดยมีสิ่งกีดกัน

จากการศึกษาในคำอธิบายต่างๆ ของนักวิชาการและในคำพิพากษาของศาลฎีกาพบว่าในการตีความความหมายของ “สิ่งกีดกัน” ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 335 (3) นั้น จะหมายถึงแต่เฉพาะว่าเป็น “สถานที่ที่คนสามารถเข้าไปได้” แต่เพียงอย่างเดียว จึงทำให้ในการพิจารณาคดีบางคดีนั้นแม้เจ้าของทรัพย์จะได้มีการใช้มาตรการพิเศษในการคุ้มครองดูแลทรัพย์เป็นพิเศษแล้วก็ตาม ศาลก็ยังคงพิพากษาให้ผู้กระทำความผิดมีความผิดฐานลักทรัพย์ธรรมดา ตามมาตรา 334 เท่านั้น ซึ่งทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมต่อเจ้าของทรัพย์ผู้เสียหายทั้งที่ได้มีการใช้มาตรการพิเศษในการคุ้มครองดูแลทรัพย์นั้นแล้วก็ตาม และการกระทำความผิดนั้น ก็ยังเป็นการละเมิดต่อคุณธรรมในการที่ไม่เคารพในเจตจำนงของการครอบครองทรัพย์ของผู้เสียหายที่แสดงออกโดยการคุ้มครองเป็นพิเศษตามที่กฎหมายมุ่งจะคุ้มครองแล้วด้วย เช่น ในการลักทรัพย์ที่มีการปิดล็อกกุญแจ การลักรถยนต์ หรือการลักทรัพย์ที่เจ้าของใช้มาตรการอื่นๆ ในการคุ้มครองทรัพย์ ซึ่งสามารถพิจารณาได้ดังนี้

3.1 กรณีการลักทรัพย์ที่มีการปิดล็อกกุญแจ กรณีที่เจ้าของทรัพย์ได้มีการคุ้มครองทรัพย์โดยการเก็บรักษาทรัพย์โดยใช้มาตรการปิดล็อกกุญแจ กล่าวคือเจ้าของทรัพย์มีการนำทรัพย์สินที่ต้องการเก็บรักษาไปเก็บไว้ในภาชนะต่างๆ แล้วมีการปิดล็อกด้วยกุญแจเพื่อป้องกันการเอาทรัพย์สินนั้น ไปได้โดยง่าย แต่ตามคำพิพากษาของศาลฎีกาแล้วเห็นว่า ตาม (3) จะต้องเป็นการทำอันตรายกับสิ่งกีดกัน ดังนั้น หากเป็นเพียงใช้กุญแจ หรือใช้กุญแจปลอมไข ซึ่งมีได้ทำอันตรายต่อสิ่งกีดกันที่คุ้มครองทรัพย์โดยตรง เป็นเพียงความผิดฐานลักทรัพย์ธรรมดาตามมาตรา 334 เท่านั้น เช่น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1080/2511 จำเลยลักรถจักรยานยนต์ โดยใช้กุญแจไขกุญแจซึ่งใส่รถอยู่ เป็นความผิดฐานลักทรัพย์ธรรมดาตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 334 เพราะขาดองค์ประกอบพิเศษ ซึ่งศาลฎีกาวินิจฉัยว่ากุญแจที่ใส่รถจักรยานยนต์ มิใช่สิ่งกีดกันสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์ เพราะกุญแจรถไม่มีลักษณะเป็นสิ่งกีดกันเหมือนเช่นรั้วหรือลูกกรงหน้าต่าง ประตูบ้าน ทั้งการไขกุญแจก็หาใช่เป็นการทำอันตรายแก่กุญแจไม่ หรือคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2250/2515 การใช้กุญแจผิดกฎหมายไขตู้โชว์แล้วลักทรัพย์ในตู้โชว์ไป มิใช่เป็นการลักทรัพย์โดยทำอันตรายสิ่งกีดกันสำหรับคุ้มครองทรัพย์หรือโดยผ่านสิ่งเช่นว่านั้นเข้าไปตามความหมายของประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (3) โดยการไขกุญแจผิดกฎหมายไขตู้โชว์แล้วลักเอาทรัพย์ไป ก็มิใช่เป็นการลักทรัพย์โดยทำอันตรายสิ่งกีดกันสำหรับคุ้มครองทรัพย์หรือโดยผ่านสิ่งเช่นว่านั้นเข้าไป ตามความหมายของประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335(3)

“สิ่งกีดกัน” ตามมาตรา 335 (3) เมื่อพิจารณาจากการประชุมยกร่างประมวลกฎหมายอาญานั้น ได้มีการรวมเอาการ “ไขกุญแจ” เป็นการกระทำต่อสิ่งกีดกันอย่างหนึ่งอยู่ด้วย ซึ่งจากคำพิพากษาดังกล่าว แม้เจ้าของทรัพย์สินได้มีการคุ้มครองดูแลรักษาทรัพย์สินของตน โดยการไขกุญแจปิดล็อกเพื่อป้องกันการเอาไปซึ่งทรัพย์สินทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นการลักเอารถจักรยานยนต์ที่เจ้าของใส่กุญแจล็อกอยู่ ลักทรัพย์สินในตู้โชว์ที่ปิดล็อก หรือลักทรัพย์สินภายในรถยนต์ที่ปิดล็อกก็ตาม ซึ่งก็ล้วนแต่เป็นมาตรการที่เจ้าของมีเอาไว้คุ้มครองทรัพย์สินเป็นพิเศษเพื่อป้องกันการถูกลักทรัพย์สินไปทั้งสิ้น แต่ศาลฎีกากลับพิพากษาให้การลักไขกุญแจรถจักรยานยนต์ และการลักทรัพย์สินโดยไขกุญแจตู้โชว์ไม่มีความผิดฐานลักทรัพย์สินโดยผ่านสิ่งกีดกันตามมาตรา 335 (3) แต่เป็นความผิดเพียงฐานลักทรัพย์สินในกรณีธรรมดาตามมาตรา 334 โดยศาลไม่พิจารณาถึงเจตนาพิเศษที่เจ้าของทรัพย์สินได้ทำขึ้นไว้เป็นพิเศษเพื่อคุ้มครองทรัพย์สินของตนแล้ว เว้นแต่กรณีผู้กระทำความผิดทำการยกเอารถจักรยานยนต์ที่ล็อกเอาไว้ไปทั้งคัน (โดยมิได้ทำอย่างใดต่อกุญแจที่ล็อกคออยู่) หรือยกตู้โชว์ที่ปิดล็อกไปทั้งคู่ โดยไม่ได้มีการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดต่อมาตรการที่เจ้าของได้กระทำไว้เป็นพิเศษเพื่อคุ้มครองทรัพย์สินแล้ว แบบนี้จึงถือได้ว่าผู้กระทำความผิดมิเจตนาลักเอาทรัพย์สินนั้นไปโดย ไม่ได้กระทำต่อทรัพย์สินที่ไม่มีมาตรการคุ้มครอง ซึ่งจะถือได้ว่าไม่มีความผิดฐานลักทรัพย์สินโดยมีสิ่งกีดกันตามมาตรา 335(3) เป็นเพียงการลักทรัพย์สินธรรมดาตามมาตรา 334 เท่านั้น

3.2 กรณีการลักรถยนต์ที่ปิดล็อก กรณีที่เจ้าของรถยนต์ได้มีการใช้มาตรการในการคุ้มครองตัวรถ โดยการปิดล็อกประตูรถยนต์และไขกุญแจ เพื่อป้องกันการลักเอาไปซึ่งรถยนต์นั้นเป็นการที่เจ้าของรถยนต์ได้มีการปิดล็อกประตูรถยนต์ก็เพื่อป้องกันมิให้มีการเอารถยนต์นั้นไปได้โดยง่ายแล้ว ถ้าผู้กระทำความผิดไม่ทำการเปิดล็อกกุญแจและประตูรถยนต์ก่อนในการที่จะนำพาเอารถยนต์นั้นไปย่อมกระทำไม่ได้หรือได้โดยยาก และเป็นการง่ายต่อการถูกจับกุม แต่คำพิพากษาของศาลฎีกากลับไม่เป็นเช่นนั้น เช่นคำพิพากษาฎีกาที่ 2447/2527 การที่จำเลยไขกุญแจปลอมที่เตรียมมาไขกุญแจประตูรถและคิดเครื่องยนต์ขับออกไปหาใช้เป็นการทำอันตรายสิ่งกีดกันสำหรับคุ้มครองทรัพย์สินไม่ และกุญแจประตูรถเป็นส่วนหนึ่งของรถ จำเลยลักรถยนต์ไปทั้งคัน จะถือว่าลักทรัพย์สินผ่านสิ่งกีดกันสำหรับคุ้มครองทรัพย์สินหาได้ไม่ จำเลยไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (3) คงมีความผิดเพียง มาตรา 334 เท่านั้น

การไขกุญแจรถยนต์แล้วเปิดประตูเข้าไปลักเอารถยนต์ไปทั้งคันจะถือว่าไม่ใช่ลักทรัพย์สินโดยผ่านสิ่งกีดกันสำหรับคุ้มครองทรัพย์สินตามมาตรา 335 (3) นั้นเห็นว่าไม่น่าจะถูกต้อง เพราะในคำพิพากษาฎีกาที่ 3005/2543 ที่พิพากษาให้จำเลยมีความผิดฐานลักทรัพย์สินโดยมีสิ่งกีดกันตามมาตรา 335 (3) ด้วยจำเลยเข้าไปในรถกระบะของผู้เสียหายโดยผ่านทางประตูรถเข้าไปถือว่าเป็นการผ่านสิ่งกีดกันสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์สินเข้าไปด้วยประการใดๆ ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 335(3) และในการลักทรัพย์สินรถยนต์นั้น ก่อนที่ผู้กระทำความผิดจะนำเอารถยนต์ไปได้นั้นต้องมีการกระทำต่อมาตรการที่เจ้าของรถมีไว้เพื่อคุ้มครองแล้ว ไม่ว่าจะเป็นกุญแจล็อกประตูรถ ประตูรถที่ปิดอยู่ และกุญแจที่ใช้สตาร์ทหรือขับรถยนต์ กว่าผู้กระทำ

ผิดจะนำรถยนต์ไปได้ต้องกระทำต่อสิ่งกีดกั้นที่เจ้าของทรัพย์สินไว้เพื่อคุ้มครองหลายอย่าง แบบนี้จึงได้ชื่อว่ามีการละเมิดต่อสิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์สินสำเร็จไปก่อนแล้ว แม้ภายหลังผู้กระทำผิดจะได้ขับรถยนต์ที่รวมถึงประตูดยนต์และกุญแจนั้นออกไป ก็ไม่น่าทำให้การกระทำอันเป็นการละเมิดต่อสิ่งกีดกั้นหรือมาตรการคุ้มครองทรัพย์สินที่สำเร็จไปก่อนแล้วไม่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายไปด้วย เว้นแต่ผู้กระทำผิดจะลัดรถยนต์โดยการเข็นรถยนต์นั้นไป หรือใช้เครื่องมือชัก ลาก ยกรถยนต์นั้นไป แบบนี้จึงเห็นว่าผู้กระทำผิดได้ลัดรถยนต์นั้นไปโดยมิได้กระทำละเมิดต่อมาตรการหรือสิ่งกีดกั้นที่มีไว้คุ้มครองตามมาตรา 335 (3) ในรถยนต์คันนั้น

3.3 กรณีการลักทรัพย์ที่มีการใช้มาตรการอื่นๆ ในการคุ้มครองทรัพย์สิน กรณีที่เจ้าของทรัพย์สินได้มีการคุ้มครองทรัพย์สินโดยการเก็บรักษาทรัพย์สินโดยใช้มาตรการต่างๆ ในการป้องกันดูแลทรัพย์สินเป็นพิเศษเพื่อป้องกันการเอาทรัพย์สินนั้นไปได้โดยง่าย ซึ่งก็แล้วแต่ลักษณะของทรัพย์สินแต่ละประเภท แต่ละชนิดที่อาจใช้วิธีการคุ้มครองทรัพย์สินที่แตกต่างกันไปแล้วแต่ชนิดของทรัพย์สินนั้นๆ ซึ่งถ้าหากมีการลักทรัพย์โดยมีมาตรการกีดกั้นคุ้มครองที่เจ้าของทำเอาไว้เพื่อคุ้มครองทรัพย์สินนั้นแล้ว ผู้กระทำผิดก็ควรมีความผิดฐานลักทรัพย์โดยมิได้สิ่งกีดกั้น ตามมาตรา 335 (3) ด้วย ซึ่งในการลักทรัพย์โดยมีการใช้มาตรการอื่นๆ ในการคุ้มครองทรัพย์สินนั้น เช่นคำพิพากษาฎีกา ที่ 1082/2549 การที่จำเลยที่ 1 ใช้สิมตัดลวดและซิลที่ใช้ปิดฝาถังน้ำมันเพื่อเปิดฝาน้ำมันออก โดยจำเลยที่ 2 ถือถังน้ำมันเตรียมไว้รองรับน้ำมันที่จำเลยที่ 1 จะลักมาขายให้ก็ถูกเจ้าพนักงานตำรวจเข้าจับกุม ศาลพิพากษาให้จำเลยที่ 1 มีความผิดฐานพยายามลักทรัพย์โดยทำลายสิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์สินตามมาตรา 335 (3) ประกอบมาตรา 80 หรือคำพิพากษาฎีกาที่ 8993/2550 จำเลยตัดโซ่คล้องที่ยึดกล้องวิดีโอของกลางกับตู้โชว์งานขาดออกแล้วลักกล้องวิดีโอของกลางไปนั้น ศาลฎีกาวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายว่า การกระทำของจำเลยเป็นการลักทรัพย์โดยการทำอันตรายสิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์สินหรือไม่ ซึ่งศาลฎีกาพิจารณาโดยเห็นว่า พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ให้ความหมายคำว่า “กีดกั้น” ว่า ชัดขวางไว้ ดังนั้นการที่ผู้เสียหายใช้โซ่คล้องยึดกล้องวิดีโอของกลางกับตู้โชว์จึงเป็นการชัดเจนไม่ให้มีการนำกล้องวิดีโอของกลางไปอันมีลักษณะเป็นสิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองกล้องวิดีโอของกลางเหมือนเช่นรั้วหรือลูกกรงหน้าต่าง ประตูบ้าน การที่จำเลยตัดโซ่คล้องที่ยึดกล้องวิดีโอของกลางกับตู้โชว์งานขาดออกแล้วลักกล้องวิดีโอของกลางไปจึงเป็นการลักทรัพย์โดยทำอันตรายสิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองทรัพย์สิน การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (3)

โดยจะเห็นได้ว่าจากแนวคำพิพากษาฎีกาของศาลนั้น ความหมายของ “สิ่งกีดกั้น” ในการกระทำ ความผิดฐานลักทรัพย์โดยทำอันตรายต่อสิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองบุคคล หรือทรัพย์สิน หรือผ่านสิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์สินเข้าไปด้วยประการใดๆ นั้น ไม่ได้ถูกยึดติดให้มีความหมายแต่เฉพาะให้เป็นเพียง “สิ่งกีดกั้น” ที่มีลักษณะเป็นสถานที่ที่คนสามารถเข้าไปลักทรัพย์ภายในได้เท่านั้นอีกต่อไป แต่ได้มีการขยายความหมายออกไปให้รวมถึงสิ่งกีดกั้นที่มีลักษณะเป็นมาตรการเล็กน้อย อันเป็นมาตรการที่เจ้าของ

ทรัพย์ใช้ในการคุ้มครองทรัพย์อย่างเช่น ลวดและซี่ล หรือโซ่ที่เจ้าของคล้องติดเอาไว้ให้สิ่งของนั้นติดตรึงอยู่กับที่เพื่อป้องกันการเอาทรัพย์นั้นไปได้อย่างง่าย อันเป็นการที่กฎหมายให้การคุ้มครองต่อเจตนากรรมของเจ้าของทรัพย์ที่ได้มีการใช้มาตรการในการคุ้มครองทรัพย์ไว้เป็นพิเศษแล้ว จึงตัดสินใจให้การลักทรัพย์โดยการตัดลวดและซี่ลหรือตัดโซ่นั้นเป็นความผิดฐานลักทรัพย์โดยทำอันตรายถึงกีดกันสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์ ตามมาตรา 335 (3) แล้ว

ดังนั้นมาตรการอื่นๆ ที่เจ้าของมีเจตนาไว้เป็นพิเศษเพื่อกีดกันคุ้มครองแล้วก็ควรได้รับการคุ้มครองไปด้วยทุกกรณี เช่น

1) กรณีการยึดติดทรัพย์ กรณีเจ้าของทรัพย์มีเจตนาคุ้มครองทรัพย์เป็นพิเศษด้วยการยึดติดทรัพย์กับพื้น เช่น ม้านั่งยาวทำจากเหล็กที่ปกติการใช้สามารถวางกับพื้นได้ตามปกติแห่งทรัพย์ การที่เจ้าของทรัพย์ทำการหล่อปูนยึดม้านั่งยาวนั้นกับพื้นปูน เพื่อป้องกันการลักทรัพย์นั้นไป ก็ถือได้ว่า การหล่อปูนเพื่อยึดม้านั่งยาวเป็นการที่เจ้าของได้มีเจตนาคุ้มครองทรัพย์ไว้เป็นพิเศษแล้ว แต่ทั้งนี้บางกรณีอาจไม่เป็นการคุ้มครองทรัพย์เป็นพิเศษ เช่น ป้ายจราจร ที่ติดอยู่กับพื้นดิน เพราะเป็นการยึดติดหรือติดตั้งทรัพย์ตามปกติ หรือกรณีเจ้าของทรัพย์มีเจตนาคุ้มครองทรัพย์เป็นพิเศษด้วยการยึดติดทรัพย์เข้าด้วยกันเพื่อป้องกันการถอด หรือแยกทรัพย์นั้นไป (ไม่ใช่การทำลายทรัพย์ให้เสียหาย) เช่น น๊อตของเสาไฟฟ้าแรงสูงหรือน๊อตที่ใส่ไว้เพื่อยึดทรัพย์ติดกับพื้นหรือผนังกำแพงต่างๆ การที่เจ้าของทรัพย์ ทำการเชื่อมน๊อตติดกัน หรือติดกับตัวทรัพย์ เพื่อมิให้มีการถอดทรัพย์นั้นเอาไปได้อย่างง่าย การเชื่อมติดน๊อตนี้ ก็ถือได้ว่าเจ้าของทรัพย์ได้มีเจตนาคุ้มครองทรัพย์ไว้เป็นพิเศษแล้ว รวมถึงมาตรการอื่นๆ ที่เจ้าของทรัพย์ทำไว้ เพื่อกีดกันคุ้มครองไว้เป็นพิเศษเพื่อป้องกันมิให้มีการนำทรัพย์ไปได้อย่างง่ายด้วย

2) กรณีเครื่องส่งสัญญาณกันขโมยที่ติดอยู่กับตัวรถยนต์ บ้านเรือน ตัวทรัพย์ หรือสินค้า โดยเครื่องจะทำงานส่งเสียงดังขึ้นเมื่อมีการเข้ามาในรถ ในบ้าน หรือบริเวณที่กำหนดไว้ เพื่อให้เจ้าของรถหรือบ้าน ทราบว่ามีการกระทำการบางอย่างเกิดขึ้นกับรถยนต์หรือมีการบุกรุกเข้ามาในบ้าน หรือแถบแม่เหล็กที่ติดวัตถุหรือติดสินค้าตามร้านสะดวกซื้อ หรือห้างร้าน โดยเมื่อนำสินค้าที่ติดตัวส่งสัญญาณผ่านชุดรับส่งสัญญาณออกไปได้โดยไม่ได้ชำระเงินแล้วถอดแถบแม่เหล็กหรือสิ่งสัญญาณตัวส่งออก เครื่องจะทำการส่งเสียงเป็นสัญญาณเตือนเพื่อให้ทราบว่าการนำทรัพย์ออกไปเท่านั้น แต่สัญญาณกันขโมยนี้ไม่สามารถที่จะป้องกันหรือขัดขวางการนำทรัพย์นั้นไปได้อย่างใด กรณีของเครื่องส่งสัญญาณกันขโมยที่ติดอยู่กับตัวรถ บ้านเรือน ตัวทรัพย์ หรือสินค้า แบบนี้ไม่ถือเป็นสิ่งกีดกันสำหรับคุ้มครองทรัพย์แต่อย่างใด

3) กรณีของพนักงานรักษาความปลอดภัยหรือสุนัขเฝ้าบ้าน แจกขาม หรือ พนักงานรักษาความปลอดภัยที่เฝ้าดูแลรักษาบ้านเรือนและทรัพย์สินนั้น ไม่ถือว่าเป็นสิ่งกีดกันเพื่อคุ้มครองทรัพย์เพราะแจกขามเป็นบุคคลไม่ใช่ “สิ่งใดๆ” ที่เป็นทรัพย์ จึงไม่ใช่ “สิ่งกีดกัน” ที่จะใช้ในการคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์ตามความหมายที่กฎหมายบัญญัติเอาไว้ในมาตรานี้ รวมถึงการที่เจ้าของได้เลี้ยงสุนัขเอาไว้เพื่อเฝ้าบ้านนั้น แม้ว่า

เจ้าของจะใช้เป็นมาตรการในการคุ้มครองทรัพย์สินได้อย่างหนึ่งและสุนัขเองก็ถือได้ว่าเป็นทรัพย์สิน⁵ แต่ถ้าพิจารณาในแง่ของการคุ้มครองทรัพย์สินนั้น สุนัขนั้นก็ไม่ได้ต่างจากสัตว์เลี้ยงอื่นที่ติดอยู่กับรถยนต์ บ้านเรือน หรือ สินค้า ที่สุนัขไม่อาจปกป้องคุ้มครอง หรือขัดขวางมิให้มีการนำทรัพย์สินนั้นไป ทำได้เพียงขู่เห่า หอนหรือกัด เมื่อมีคนแปลกหน้าเข้ามา แต่การนั้นก็ไม่สามารถที่จะขัดขวาง หรือคุ้มครองทรัพย์สินได้อย่างแน่นอน ดังนั้น ในความเห็นของนายประมุข สุวรรณสร คณะกรรมการร่างกฎหมายที่เห็นว่าสุนัขก็สามารถเป็นสิ่งกีดกันสำหรับคุ้มครองบุคคลได้ตามมาตรานี้ น่าจะไม่ถูกต้อง

ดังนั้นในการจะพิจารณาลงโทษผู้ที่กระทำความผิดฐานลักทรัพย์โดยมีสิ่งกีดกันนั้น ตามมาตรา 335 (3) นั้น ผู้กระทำความผิดจะต้องมีการกระทำที่ครอบงำประกอบความผิดฐานลักทรัพย์ตามมาตรา 334 เสียก่อน และเมื่อผู้กระทำความผิดอันเป็นความผิดฐานลักทรัพย์แล้วนั้น ก็พิจารณาต่อไปว่า ในการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์นั้น ได้มีลักษณะที่เป็นการละเมิดต่อเจตจำนงในการคุ้มครองทรัพย์สินของเจ้าของไว้เป็นพิเศษด้วยหรือไม่ กล่าวคือ ได้มีการลักทรัพย์ไปโดยเจ้าของได้มีการใช้มาตรการพิเศษอื่นๆ ในการกีดกันคุ้มครองทรัพย์สินเพื่อป้องกันมิให้มีการนำทรัพย์สินที่คุ้มครองนั้นไปได้อย่างง่ายดายด้วยหรือไม่ ซึ่งเป็นการละเมิดต่อเจตจำนงที่เจ้าของมีไว้เพื่อคุ้มครองรักษาเป็นพิเศษแล้ว และเป็นไปตามคุณธรรมทางกฎหมายที่กฎหมายมุ่งจะคุ้มครองอย่างแท้จริง รวมทั้งเพื่อให้ศาลพิจารณาคดีและพิพากษาลงโทษผู้กระทำความผิดให้หนักขึ้น เพื่อเป็นการป้องปรามและลงโทษผู้กระทำความผิดให้ได้สัดส่วนกับการกระทำที่มีลักษณะร้ายแรงนั้น

4. ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาความผิดฐานลักทรัพย์โดยมีสิ่งกีดกันตามมาตรา 335 (3) นั้นผู้เขียนมีข้อเสนอแนะให้แก้ไขด้วยบทบัญญัติประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (3) จาก “ผู้ใดลักทรัพย์โดยทำอันตรายนสิ่งกีดกันสำหรับคุ้มครองบุคคล หรือทรัพย์สิน หรือโดยผ่านสิ่งเช่นว่านั้นเข้าไปด้วยประการใดๆ” ให้มีความชัดเจนและครอบคลุมเป็นว่า

“มาตรา 335 ผู้ใดลักทรัพย์

(3) โดยทรัพย์สินนั้นมีสิ่งกีดกันคุ้มครองอยู่เพื่อมิให้ผู้ใดเอาไป”

⁵ รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา, ครั้งที่ 380/443/2485, วันอังคารที่ 1 ธันวาคม 2485. ในการพิจารณาคำในร่างอนุมาตรา 2 มีการถามว่า อย่างวางขาสุนัข เป็นความคิดตามอนูนี้หรือไม่ นายประมุข สุวรรณสร ตอบว่า เห็นว่าเป็น นายอัครกรม สิริยาภัย ถามต่อว่าถ้าเช่นนั้นกระทำต่อแขกยามก็เข้า นายจรัญญ โปสขานนท์ ตอบว่า แขกยามไม่ใช่ “สิ่งใดๆ”

บรรณานุกรม

กฎหมายอาญาลักษณะอาญา ร.ศ. 12

คณิต ฒ นคร. (2559). กฎหมายอาญาภาคความผิด (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน
จิตติ เจริญจำ. (2534). บันทึกทองท้ายฎีกาและชี้ขาดความเห็นแย้งในประมวลกฎหมายอาญา เล่ม 2.
กรุงเทพมหานคร.

จิตติ ดิงศภักดิ์. (2553). กฎหมายอาญาภาค 2 ตอน 2 และภาค 3 (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา.

ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. (2561). ประมวลกฎหมายอาญา ฉบับอ้างอิง (พิมพ์ครั้งที่ 39). กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์วิญญูชน.

รายงานประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา. ครั้งที่ 379/438/2485 วันศุกร์ที่ 27
พฤศจิกายน 2485.

รายงานประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา. ครั้งที่ 380/443/2485 วันอังคารที่
1 ธันวาคม 2485.

เอกสารร่างประมวลกฎหมายอาญามาตรา 293 ฉบับภาษาอังกฤษ